

TERUGBLIK webcamseizoen 2012

29 juni 2012

Een dramatisch jaar

Voorwaar, het was een veelbewogen jaar! Niet eerder was er zo veel drama in de steenuilkast. We hebben het er allemaal moeilijk mee gehad

Goede start

Het begon allemaal zo goed. Meteen na het on line gaan van de webcams werden we getraakteerd op even fraaie als aandoenlijke beelden van een koppeltje dat het goed met elkaar kon vinden. Dagen achtereen zagen we beide partners in de broedruimte, duttend of tuttend. Dat zat wel goed tussen die twee. Aangezien beide uiltjes ongeringd bleken wisten we zeker dat we in ieder geval met een nieuw vrouwtje te maken hadden. Waarschijnlijk een jong ding, zelf een jaartje eerder uit het ei gekopen. Extra spannend dus wat het seizoen zou brengen! Met de uiltjes konden de kijkers rustig naar de eilegperiode toelevan. Dank zij een aanpassing van de entree van de kast kregen kerkuilen, holenduiven noch kauwen kans om de steenuiltjes de stuipen op het lijf te jagen, zoals in vorige jaren het geval was.

Eilegperiode

Het was lang wachten op het eerste ei. Het werd uiteindelijk 20 april, een datum waarop elders de meeste steenuilen al lang stevig aan het broeden waren. Met relatief lange tussenpozen kwamen ook het 2e (23 april) en nog een 3e ei (25 april). Opmerkelijk: het laatste ei werd op de verkeerde plek gelegd, nl. niet bij de eerste twee. Kwestie van onervarenheid van het nieuwe vrouwtje?

Broedperiode

Het vrouwtje begon 30 april/1 mei met broeden; vanaf dan zat ze vast op de eieren. Ja, d.w.z. : we zagen regelmatig een van de eieren buiten haar warme lichaam liggen. En misschien was het wel steeds een ander ei. Na een tijdje scharrelde ze dat verre ei er wel weer bij, maar gunstig voor de ontwikkeling van het embryo kan dat toch niet zijn geweest. Hier ontstonden de eerste zorgen over het welslagen van dit broedsel. In de broedperiode gebeurde er verder niet veel opwindends, met uitzondering uiteraard van de serieuze aanval van een Bosuil op het vrouwtje, toen zij zich even buiten vertoonde. Zoiets hadden we in al die voorgaande jaren nog niet eerder gezien....

Eerste jong, en meteen het laatste....

Op 24 mei vierden we de geboorte van het eerste jong. De dag ervoor konden we het vrouwtje al horen tokkelen tegen het ei, of beter tegen het van uit het ei terugpiepende jong. Hier bleef het bij, beide andere eieren kwamen niet uit. Mogelijk was dit een gevolg van het onregelmatig bebroeden.

De commotie was groot toen het mannetje niet kwam opdagen. Normaal gesproken merkt de uilenman dat er jongen aan zitten te komen, hij zorgt er dan voor dat er wat te eten in huis is. Nu was er niks, en kwam er niks. Zo kwam het vrouwtje voor een reuzendilemma te staan: of het jong warm houden maar de hongerdood laten sterven of toch maar op jacht gaan. Met als

risico dat het jong te veel zou afkoelen. Instinctmatig besloot ze toch op jacht te gaan. De vraag die ons bezig hield was of zij er in zou slagen haar enige jong in haar eentje groot te brengen.

Man weg en terug

Na 4 etmalen van afwezigheid meldde het mannetje zich weer met een vette muis. Waar zat hij al die tijd? Zat hij ergens opgesloten? Of zou hij dermate door de aanwezigheid van de Bosuil geïntimideerd zijn geweest dat hij zijn plichten als voedselbrenger zo lang verzaakte? Niemand die het weet. Maar de opluchting onder de kijkers was groot. Nu zou het toch nog wel lukken het (enige) jong gezond groot te brengen. We hebben kunnen zien dat het met de prooiaanvoer dik in orde was; ook voedzame prooien als meikevers en muizen ontbraken niet op het menu.

Het jong: valse start, niet gezond, meer problemen, dood

Bij een nestcontrole op 2 juni bleek het jong toch een behoorlijke achterstand in diens ontwikkeling te hebben opgelopen. Het gewicht was een heel eind onder de normaalwaarde voor diens leeftijd. Wat eenieder nog veel zorgelijker stemde was dat het jong steeds meer problemen met zijn linkerpootje bleek te krijgen. Om een of andere reden slaagde het er niet in om dat pootje normaal te buigen. Naar het ontstaan van deze kwaal blijft het ook na de inmiddels uitgevoerde sectie gissen. Was het (jonge) vrouwtje te onervaren en te ruw? Een aangeboren gebrek misschien? Niemand die het weet.

Toch lukte het aardig om met die gestrekte poot door de nestkast te scharrelen. En met de eetlust van het jonge uiltje was niets mis. Er was stille hoop dat hij het toch zou redden. Helaas, we hebben allemaal kunnen zien dat de problemen steeds groter werden. Het heeft niet mogen zijn. Begin deze week was zijn korte leven voorbij.

Volgend jaar, hopelijk een beter jaar

Overlijden van jongen in het nest is een normaal verschijnsel in de natuur. Alles moet kloppen wil een voortplantingsproces tot een goed einde komen: gezond uitvliegende jongen die bij kunnen gaan dragen aan het in stand houden van de populatie. In dit geval klopte niet alles.

Dit jong zou het zeker niet hebben gered. De sectie wees uit dat de groeiachterstand ondanks de gezonde eetlust alleen maar was toegenomen. Het jong bleek ver onder het normale gewicht, en ook de vleugeltjes waren nog nauwelijks uitgegroeid.

Volgend jaar is een nieuw jaar. We hopen op een groot legsel en dat alle eieren ook uitkomen. Dat geeft gezellige drukte in de kast. Veel prettiger om te bekijken dan de beelden van dit jaar. Wij zullen er weer bij zijn.